

Petr Akopov: Jak brzy budou Evropě vládnout transsexuálové?

- CZ24 News | 10. října 2020

PETR AKOPOV varuje před zhoubných vlivem takřčených obránců tolerance vůči deviantním menšinám a prorokuje, že současná „transevropská civilizace“ nebude mít dlouhého trvání

Boj za „světlu“ budoucnost civilizovaného světa vystoupil na novou úroveň: v Evropě se objevil první transsexuální ministr. Přesněji poté, co si od roku 2004 mění mužské pohlaví na ženské, zjevila se nyní přede všemi sedmapadesátiletá Petra de Sutterová, která v belgické vládě zaujala post místopředsedkyně vlády a ministryně pro veřejnou správu.

Do té doby byla Petr profesorem gynekologie na univerzitě v Gentu a vedoucím oddělení reprodukční medicíny ve fakultní nemocnici. Nicméně dnes každého ujišťuje, že už od dětství se považoval za ženu:

„Vždy jsem byla žena, lidé to pouze neviděli. Neskrývala jsem se, ale bojovala sama se sebou. Někteří lidé si myslí, že je to volba, nebo módní trend... Není tomu tak! Transgenderový přerod jsem dokončila, když mi bylo čtyřicet let, protože mi trvalo dlouho, než jsem přijala svoji identitu a pochopila sama sebe.“

Závratná kariéra „transky“

V roce 2014 de Sutterová vstoupila do politiky - a nejenže se zapojila do boje za práva transsexuálů, ale také se stala členkou belgického senátu, vedle toho pracovala v Parlamentním shromáždění Rady

Evropy, kde se zabývala právy příslušníků LGBT a podporou zástupného mateřství. V loňském roce přibyla jako poslankyně do Evropského parlamentu, přičemž a od samého začátku aspirovala na funkci jednoho ze dvou lídrů evropských „zelených“ při volbách. A teď je z ní místopředsedkyně belgické vlády. Nicméně vrchol jeho či její kariéry to zřejmě nebude: dalším logickým krokem se zdá být místo komisaře (tj. ministra) na celoevropské úrovni, tedy v Evropské komisi, neboli ve vládě sjednocené Evropy. Rozumí se za čtyři roky, kdy se bude tvořit nový kabinet.

Ale co nám je do jedenácti milionové Belgie? Ať si tam jmenují, koho chtějí – nekřtíme s nimi přečte společné děti. Jenomže tady vůbec nemluvíme o Belgii, ale o Evropské unii jako celku, pro niž je malé a náhodně vzniklé království dlouhodobě velmi důležitým dodavatelem vedoucích kádrů – a to nejen proto, že Brusel je hlavním městem EU. Belgická elita (jejíž vlastní země již dlouho praská ve švech) do značné míry formuje společnou evropskou agendu. Současný předseda Evropské rady – prezident EU Charles Michel – je bývalý předseda belgické vlády a otevřený gay. A nyní tu máme transsexuála de Sutterovou.

Co se ještě nedávno zdálo pro křesťanskou Evropu nemožné, stává se dnes pravidlem – a za dalších deset let se dočkáme zavedení povinných kvót a pozitivní diskriminace pro transsexuály – jako tomu bylo u gayů a lesbiček. Nemáte ve vládě ani jednoho transsexuála? Pak nemáte co dělat v Evropské unii. A kdyby tak šlo pouze o EU – ten stejný Peter de Sutter pracoval v [PACE](#), a to je místo, odkud se Evropané z EU snaží exportovat genderovou revoluci do dalších zemí, které se hlásí k této organizaci. Včetně Ruska.

Příklady táhnou

Dnes sama Petra de Sutterová přímo říká, že její příklad je pro ostatní poučením, což znamená nejen pro evropské státy:

„Na jedné straně nechci, aby mě posuzovali podle tohoto aspektu mého osobního příběhu ... chci být hodnocena podle toho, co dělám a co říkám. Ale na druhé straně vidím, že se na mě mnozí dívají jako na příkladnou bojovnici proti diskriminaci... Jsem hrdá na to, že v Belgii a ve většině zemí EU vás genderová identita nepředurčuje jako osobu a neznamená problém ... Jsem ráda, že belgické sdělovací prostředky se o můj osobní příběh příliš nezajímají. To říkám proto, že v naší společnosti jsme již ve fázi, kdy něco takového už není nic výjimečného. Leč, bohužel, v mnoha zemích světa stále přetrvává diskriminace ... Doufám, že moje jmenování pomůže vyvolat debatu v těch zemích, kde to ještě nepochopili.“

A vsutku, pojďme diskutovat o Rusku – už jsme beztak obviňováni z toho, že nedrží krok s Evropou. Namísto toho, abychom do škol zavedli lekce o toleranci a respektu k sexuálním menšinám, zakázali jsme propagandu LGBT mezi nezletilými. Namísto podpory genderové rozmanitosti nová ruská ústava definuje manželství jako „svazek muže a ženy“. A už vůbec se nestaráme o transsexuály, nevšímáme si jich, nepodporujeme je, natož abychom je uměle pozvedali na kariéřním žebříčku. Hrozné tmářství.

Hrozné, jistě – ale co říci na tak prostý fakt, že nárůst počtu příslušníků LGBT na Západě začal přesně poté, co tam o nich začali mluvit ve všech pádech, podporovat je a propagovat? No samozřejmě, odpovídají, jednoduše se teprve teď začali ke své orientaci přiznávat ti, kteří dříve strádali, žili v depresi a byli nešťastní – vždycky jich bylo hodně. Nebo je všechno přesně naopak? Nevedla snad k lavinovému nárůstu LGBT armády na Západě propagace a podpora zvrácenosti (pardon, netradičních hodnot) na pozadí destrukce rodinné struktury a tradic jako takových v kombinaci s demontáží křesťanství? Navíc i v samotné Evropě je propast mezi Západem a Východem viditelná pouhým okem – zatímco část východní Evropy stále aktivně vzdoruje kulturní revoluci, na Západě je jakýkoliv návrat k přirozené rezervovanosti ve vztahu k duhové LGBT komunitě v principu

nemožný.

K tomu uvažme, že pokud se „ochranou práv“, neboli propagací lesbiček a homosexuálů na Západě aktivně zabývají téměř půl století, pak transsexuálové se objevili až v tomto století. A nyní jsme svědky přechodu do nové fáze zvrhlé inkluze – nyní už nestačí jen podporovat transsexuály, nyní je nutné sdílet všechny jejich „transhodnoty“ jako takové. To znamená souhlasit s jejich zvráceným pojetím světa, v němž nechybí pouze rodina a tradice, ale také přirozené rozdělení lidí na muže a ženy. Myslíte si, že přeháním?

Pronásledované ženství

Tak se podívejte na kampaň #RIPJKRowling, která na sociálních sítích (zejména na Twitteru) běží už téměř měsíc a znamená „Odpočívej v pokoji, J. K. Rowlingová“. Autorka „Harryho Pottera“ je pronásledována za svou nejnovější knihu napsanou pod pseudonymem Robert Galbraith, která pojednává o sériovém vrahovi oblečeném do ženských šatů. Pronásledování však začalo ještě před vydáním knihy – když se Rowlingová odvážila říci, že je proti „rozkladu koncepce pohlaví“ a odmítá uznat za ženu kdekákeho muže, který prohlašuje, že se cítí být ženou. Za to ji osočili z transfobie, a to bez ohledu na to, jak svůj postoj zdůvodnila:

„Respektuji právo každého transsexuála žít tak, jak je mu pohodlné a přirozené. Připojím se k vašemu protestnímu pochodu, pokud budete diskriminováni kvůli vaší příslušnosti k transkám. Zároveň však je můj život předurčen tím, že jsem žena. A nemyslím si, že se v těchto slovech odráží nějaká nenávisť.“

Za to se na Rowlingovou vrhla armáda revolucionářů: uráželi ji, vyzývali pálit její knihy, přáli jí „smrt pro slávu tolerance a jejího uznání v obecném zájmu“. Herci, kteří hráli ve filmu „Harry Potter“, odříkají role v nových filmech založených na jejích knihách, dokud ji filmová studia nezavrhnou. Čili rozpoutal se proti ní naprostý teror – a to jde o nejslavnější spisovatelku dětské knihy naší doby, miliardářku a jednu z nejvlivnějších žen ve Velké Británii.

Teror obhájců tolerance

Přitom tento teror nemá nic společného s principy snášenlivosti a tolerance, jaké transsexuálové a jejich obránci údajně zastávají. Navíc, jak správně poznamenal publicista The Times James Kirkup, hlavním důvodem šikany „není to, co Rowlingová napsala nebo řekla, ani její názor na transsexuály. Hlavní důvod spočívá v tom, že zůstala ženou“:

„Rowlingová se odvážila říci, že ženy mají právo odepřít „lidem s mužským tělem“ přístup do ženských intimních prostor, že ženy mají právo vyjadřovat své názory na právo, politiku a společnost.“

Ve skutečnosti, když si povrchně projdete tweety, z nichž číší nenávisť vůči spisovatelce, uvedený důvod v nich najdete jen těžko, ale sexismus – to ano. Kirkup se podle vlastních slov nedopočítal, když se pokusil zjistit, kolikrát ji v příspěvcích s hashtagem #RIPJKRowling počastovali slovem „mrcha“ a někdy i horšími nadávkami.

„To je příšerné, ale nikoli překvapivé. Ženy, které v diskusi o transsexuální otázce vyjadřují negativní soudy, neustále čelí kritice a nakonec sexistickým urážkám ... Hnutí, které se staví jako současné a progresivní, poněkud příliš rychle hledí nafackovat ženám, které se odvážily promluvit jaksi mimo pořadí.“

Ano, existují lidé, kteří vážně nenávidí ženy – a nejsou to sexisti nebo misogyni, ale transsexuálové.

Nenávidí však také muže - za něž se odmítají vydávat.

A to už není problém jen evropský: pokud Evropa nenajde sílu se probrat, pak se Rusko bude muset podle historických měřítek docela brzy vypořádat s podobnými sousedy. Se sousedy, s nimiž nejenže nemá společný jazyk, nebo nesdílí stejnou civilizaci, víru a rasu, ale s nimiž se zásadně liší v představě o lidské přirozenosti jako takové.

Podobná protipřirozená „transevropská civilizace“ však určitě nebude mít dlouhé trvání.

Autor: Petr Akopov

Překlad: protiproud.cz

Zdroj: <https://ria.ru/>